

POSUDEK OPONENTA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: Pozitivní vztah sociálních pracovníků k drogově závislým klientům

Autor práce: Eva Brožová

Studijní obor: Sociální a charitativní práce

Forma studia: kombinovaná

Vedoucí práce: Dr. Ing. Alois Křišťan, Th.D.

Téma práce je zajímavé jiným úhlem pohledu na problematiku drogové závislosti. Autorka si klade za cíl zkoumat důvod pozitivního vztahu sociálních pracovníků a drogově závislých. Tento originální přístup autorky je třeba ocenit.

Práce má 37 stran bez příloh. Po formální stránce je zpracována v požadovaném rozsahu a obsahuje všechny požadované náležitosti. Bibliografické citace odpovídají normě. Jediný nedostatek vidím tom, že autorka nerozlišuje přímé a nepřímé citace. V poznámkách pod čarou jsou všechny citace uváděny jako přímé. Pokud se opravdu jedná jen o přímé citace, je třeba je v textu jasně vyznačit (např. uvozovkami).

Po jazykové stránce je práce napsaná průměrně. Množství gramatických, stylistických chyb a překlepů není zrovna malé (např. str. 11 *aktivity by se měli*, str. 12 *komunity přinesli*, str. 16 *komplexi*, str. 23 *vyplívající* atd.)

Co se obsahové stránky týče je práce přehledná a jasně strukturovaná. Cíl práce je jasně formulovaný.

Práce je rozdělena do devíti kapitol, které se postupně věnují charakteristice drogové závislosti, sociální práci s drogově závislými, práci církevních organizací s drogově závislými, profesním a odborným požadavkům na pracovníky v drogových službách, úskalí pomáhání, encyklice *Deus caritas est* a jejímu pohledu na sociálního pracovníka, dále pak následuje téma teorie sociální směny, altruismus a přístup Carla R. Rogerse.

V kapitole věnované osobnostním a profesním požadavkům na pracovníky v drogových službách autorka mnoho jasných požadavků nedefinuje. Přináší opět jen různé citace z různých knih na dané téma. Chybí mi zde ale nějaký jasný a přehledný závěr, ze kterého by bylo zřejmé, jaké že jsou tedy ony požadavky na pracovníky. V této kapitole se autorka dvakrát vyrovnává s textem Úlehly na str. 13 a 15. Oba citované texty vyjadřují jinými slovy v podstatě totéž, přesto je autorka uvádí zřejmě jako odlišné a v obou případech se k nim staví se stejným nepochopením. Nepřipadá si jako osoba „mocná“, ani jako „zplnomocněný velvyslanec“ a to z toho důvodu, že má dojem, že lidé nemají rádi narkomany. O to zde ale vůbec nejde. Autorka je v roli sociálního pracovníka opravdu zástupcem společnosti. A to, že

takto může vystupovat a svoji práci zastávat je důkazem toho, že společnost stojí o to, aby se tímto způsobem problematika drogově závislých řešila.

V následující kapitole Úskalí pomáhání jsem narazila na pro mě naprosto nesrozumitelný odstavec na str. 19, který je citací Guggenbuhl-Craiga, proto bych autorku poprosila o jeho vysvětlení.

Kapitola encyklika Deus caritas est a její pohled na vztah sociálního pracovníka a klienta je velmi pěkně zpracovaná. Otázkou je, zda si autorka uvědomuje, že encyklika popisuje spíše ideální stav, nikoli běžnou realitu. Věřící pracovníci se jistě snaží tohoto ideálu dosáhnout, ale pořád jsou to jenom lidé s různými slabostmi a nedokonalostmi a rozhodně nemají jednoduchý recept na různé těžkosti, které s sebou tato profese přináší.

Na závěr bych chtěla velmi ocenit odvalu autorky pustit se do zpracování zvoleného tématu, jehož zpracování nebylo vůbec jednoduché.

Práci doporučuji k obhajobě.

V Českých Budějovicích, 15. 5. 2012
Mgr. Helena Machulová
Oddělení praxe TF JU

